

AUTHOR _____

NO. 2914

TITLE _____

צ'ני' חנוכות

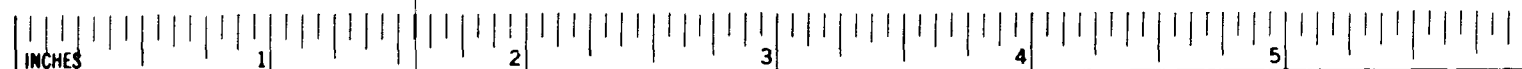
RR _____

IMPRINT _____

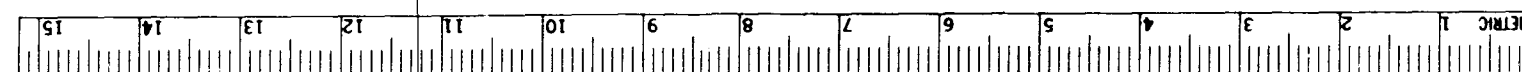
הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

CALL NO. ACC. 62581

DATE MICROFILMED _____

C 2399

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

FILMED FOR THE JEWISH THEOLOGICAL SEMINARY OF AMERICA

XEROX University Microfilms, Inc.
A SUBSIDIARY OF XEROX CORPORATION

דיני האותיות

האותיות אלפא ביתא נחלקות לדקדוק מוצאות.

הוצאת הוצאת הוובס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י היום תש"ע

א"ה"ח"צ קהגרון .

גי"כ"ק מרהח"ך .

דטל"נת מהלשון .

זס"שר"ץ מהשנים .

בו"מ"ף מהשפטים .

והאותיות שהם כמוצא אחד לפעמים מתחלפות זו בזו
כמו מתאב דינו מת'צב ; נשכה דינו לשכה ; ביזר דינו
פיזר ודומהם .

נח נכתר נח נראה .

אותיות אה"י נחת ונכתרות : רוצה לימך שלפעמים
אינן נרגשות בכובטא : כמו מצא , אשאלטוב לי וזהו נקרא
נח נסתר : ר"ל נח בלא תנועה ונכתר בכובטא ; ונח נסתראינו
נהג כי אם באותיות אה"י לבדו ולא בשאר אותיות .

אבל לפעמים נרגשות אותיות אה"י בכובטא כמו ידקמפך
ה' ידק מפיך ה' שפתי מפיך וזה נקרא נח נראה : ר"ל נח
בלא תנועה ונראה בכובטא ; ונח נראה נהג בכל האותיות
חוץ מן האלף שאינה יכולה להיות נח נראה לעולם .

דיני תנועות

יגשר תנועות הן ונחלקו לשני מינים: הקשה נקראים בשם תנועות גדולות לפי שהם נמשכות בקריאה (עד שנמשך כוונתן אחת מאותיות אהו' הנחת) והמש מהן נקראים בשם תנועות קטנות לפי שהם נמהרות בקריאה: ואלו הן:

תנועות גדולות אבות תנועות קטנות תולדות.

פתח	קמץ גדול
סגול	צירי
חיריק קטן	חיריק גדול
שורוק	מלאפום
קמץ חטף	חודם
סימן לתנוע קטנות	סימן לתנוע גדולות
נס מקל פשע	אל אבי הוא טוב

אחר כל תנועה גדולה תנוה אחת מאותיות אהו' במבטא אע"פ שאינה כתובה אחריה היא בכח המשך הגיחה והיא כתובה אחריה דהיינו הקמץ מושך האלף אהו' והצירי והחיריק מושכים ה"ו, והמלאפום והחודם מושכים הווא'.

אחר ת"ג יבוא רפי אחריה: כמו אבי ירו. ולא יתכן לבא אחר ת"ג שוא נח או דגש אם לא כשהנניח באר בת"ג היא. יתכן לבוא אחריה שוא נח או דגש (ונה נראה בסוף תיבה גם כן שוא נח היא) כמו קטן נפי. סבבו כמו ש"ב. והפ"ד במעשיו ודומיהם רבים.

אמר **תנועה קטנה** (הוא בהיפוך מן התג) צריך
 לבוא תקיף אחריו שוא יאו דוש כמו אברהם יצחק
 ישראל ספרו דברו כפר ודומהם. אם לא כשהזנינה
 באה אצל התק היה יבוא לפעמים רפי אחריה כמו
 עבד זבח הבל ודומיהן.

נבזה תוכל להבדיל בין הקמץ גדול לקמץ הטף (שתמונתם
 אחת) כי כשיש אחריה שוא נה (או נה נראה בסוף תיבה)
 או דגש בודאי קמץ הטף הוא: כמו עצי רצי חגי
 קרבן קדשו וכן מלות ויקם ונסב את הר שעיר ויקט
 ודומהם: שהננייה מלעיל הקמץ הראשון הוא קמץ גדול
 לפי שלא יבוא לעולם נניית טעם אצל קמץ הטף. והקמץ
 השניה הוא קמץ הטף לפי שיש אחריה נה נר ארה
 והבין

דיני שוא נעושו נח

כל הנקודות נקראות תנועות. חוץ מן השוא שאינה
 בכלל תנועות, כי אין כוונה פלוגה תנועה ואין בכוחה
 לעמוד בעצמה וקריאתה במהירות היותר אפשרי ושני
 מיני שוא הם **שוא נע ושוא נח**. ואין הבדל בין
 שוא נע לשוא נח. בענין מהירות קריאתן באופן שתמיד
 נסקכה אל התנועה שלפניה ואם התנועה שלאחריו לסמוך
 עליה.
שוא נע הוא התחלת תנועה שאחריו. ורהוט תמיד אל
 התנועה שאחריו לסמוך עליה: כמו בראשית דברי ודו
 ונקרא שוא נע לפי שהיא מתנועת במקבטא ורהוט תמיד אל
 התנועה שאחריו לסמוך עליה.

שוא נח הוא גבול תנועה שלפניו, ורהוט תקיד אל התנועה שלפניו לסמוך עליה: כמו אברהם יצחק ישראל ודומיהן. ונקרא שוא נח לפי שהיא נח ושוקט ואינה מתנועע במבטא
אחר שוא נח לא יבוא דגש לעולם, חוץ קשתי מלות שהן יוצאות מן הכלל והם מלות שתי, שתיים אבל צריך לקרות באלף גנובה: כאילו כתב אשתי אשתיים (כך הוא דעת **בן אשר** שאנו נוהגין כדבריו) אבל **אחר שוא נח** פעמים דגש ופעמים רפי.

השוא נע מתנועע על ששה אופנים וסימנים

אבגדהו

רוצה לומר שוא אחד בראש התיבה היא שוא נע: כמו בראשית דברי ודוקהם.	א ב ג ד ה ו ז ח ט י
רוצה לומר שני שואין באמצע התיבה. אזי השנייה היא שוא נע. כמו ישמרד יפקדו ודוק	
רוצה לומר גדולה שוא הבאה לאחר תנועה גדולה היא שוא נע (דהיינו אם אין נ"ט בת"ג היא)	
רוצה לומר דגש שוא הבאה באות שיש בה דגש ה"א. שוא נע: כמו ספרו דברו ודוקהם.	
רוצה לומר הדוקות אם יבואו שתי אותיות הדוקות והראשונה בשוא היא שוא נע. כמו הללני הנני ודו	
רוצה לומר קטב שוא הבאה לאחר קטב היא שוא נע כמו אכלה וצכה פקדו ודוקהם	
השוא נח קינח גייה על שלושה אופנים וסימנים קנס רוצה לומר קטנה נגינה סוף:	
רוצה לומר שוא הבאה לאחר תנועה קטנה היא שוא נח.	
רוצה לומר שוא הבאה לאחר נגינת טעם. היא שוא נח.	
רוצה לומר שוא בסיף תיבה היא שוא נח לעולם.	

דִּינֵי הַדָּגָשׁ

שני מיני דגושים הם **הַדָּגָשׁ הַקָּטָן** ו**הַדָּגָשׁ הַגָּדוֹל**. רוצה לומר דגש
 הבא לאחר תנועה, בין תנועה גדולה בין תנועה קטנה הוא
הַדָּגָשׁ הַקָּטָן: כמו אֶמְרָה, סִפְרֵי, סוֹבֵג ודו' וקראת הדגש חזק וזו
 בכפל האות וקורין כאלו כתב אֶמְרָה, סִפְרֵי, סוֹבֵג, כאלו האות
 הראשנה מהכפל היא בשו"א נה. **הַדָּגָשׁ הַגָּדוֹל** לא יבוא לי אס
 באחד משני מקומות אלו. דהיינו דגש כראש התיבה כמו קרא שיה
 בקרא ודו' — א דגש באמצע התיבה לאחר שו"א נה הוא **הַדָּגָשׁ הַגָּדוֹל**
 כמו קרא שיה, תספור, אמרת, ודו' כי במקומות אלו אי אפשר לקרא
 הדגש בכפל את לפי שאין לפניו תנועה לכך נקרא **הַדָּגָשׁ הַקָּטָן**.

אותיות אההער

חמש אותיות **אההער** לעולם לא יבוא בהן דגש
 ונקודה בתוך ההא בסוף תיבה, זה אינו דגש אבל
 נקרא מפיק ה"א, ואם ראויין לבוא בהן דגש, אזי יצטרף הדגש
 עם התנועה קטנה שלפניה, ונעשה מהם תנועה גדולה
 דהיינו אם פתח לפני אותיות **אההער** הראויין לקבל
 דגש, יצטרף הדגש עם הפתח, ונעשה קמץ, ואם חיריק
 לפני אותיות **אההער** יצטרף הדגש עמו
 ונעשה צירי, והם לפנין שורוק יצטרף הדגש
 עמו ונעשה חולם, כמו וכוזרק ושטרף **מקיים**
 ודוקחם.

שלושת החטפין

ארבע אבות הגרון שהם אריות **א.ה.ה.ע** לך
 מ"א בהם ש"א נע לבדו לעולם, אבל בנאצלים
 תמיד פנה סגול קמין דטרף, ונקרא, הטרף פתח הטרף סגול דטרף
 קמין: כזה. **א.ה.ה.** ודין שלישת החטפין ככל דיני שו"א
 נע: אם טן, אם פ"י, ואלו הן **א.ה.ה.ע** לבדו על
 כרחק ש"א נח הוא. (ומה שמצונו לפעמים החטפין גם בשאר אבות
 זולת אריות א"ה"ע הם בכלל הזרים, ויוצאים כן דטלל.)

הארבע ההין

ארבע ההין המשמשיין הן: והם **ה.ה.ה.ה.**
ה.ה.ה.ה. פירוש היא הקורה על דבר ידוע, או נזכר במקום
 אחד: כמו **ה.ה.ה.ה.** ודומה להם
ה.ה.ה.ה. לקרוא ולקבץ יחד, רבים או יחיד: כמו
ה.ה.ה.ה. וקבל תקנה אחת לשם: **ה.ה.ה.ה.** שמים
ה.ה.ה.ה. פ"מ אמה הנער. ודו
ה.ה.ה.ה. פירוש, לתמוה על שום דבר כמורה שומר
ה.ה.ה.ה. א"ה. א"ה! **ה.ה.ה.ה.** של הארץ! **ה.ה.ה.ה.**
ה.ה.ה.ה. פתקשה ודו
ה.ה.ה.ה. על לשאול על שום דבר: כמורה טובה היא
 אם רעה? **ה.ה.ה.ה.** שלום לו? ודו

ואכל, וישת, ויקם, וילך, וירד, ואם אחריה ירד בשו"א נשקט הדגש
 כמו: **לדבר, ליהי, ליהי** ודו"ו... ואם אחריה **אחה"ע"ר** אזי -
 הווא"ו קמוצה לה' שלים הדגש **אכל, מכל, אהתון** ודו"ו
 סימן הוי"ו ההיפוך לעתיד הווא"ו בשו"א כמו **אמר, נקרא, נשמר**
 ודו"ו... ואם אחריה אות בשו"א או אחת מאותיות **ב"מ"ה** נשתנה
 לוי"ו מלאפוס בקריאת אלף גובה. כמו **אלקתם, שקתם, אית,**
נקרא, ופרקת עלו ודו"ו... אקום ידוע גדע אם יש לפני הווא"ו שו"א
 פעל עבר במקור ההוא אזי אינה מהפכת לעתיד, רק נקרא **והווא"ו** הה"ב
 כמו: **מפיל פעל ופעל, ישראל אהב את יוסף קכל בניו, ופעל לו כנתפסם**
 ודוקהם.

הארבע מבטלים בין אחו"י בגד"ו
 כ"פ"ת

כל תיבה שסופה אחת מאותיות **א"ה"ו"י** הנחות, והאות הראשונה
 מתיבה שאחריה היא באחת מאותיות **בגדכ"פ"ת**
 היא רפויה; כמו **נקרא לרעה, היתה אלה, ונברכה בך, פני ה' אלהים**
 ודוקהם... והוא הדין במלה שסופה קמץ גדול **א"ע"פ שדין**
 אות גחה כתובה אחריה; **בגדכ"פ"ת** שאחריה גם כן רפויה
 כמו: **ונתת לוס פרעה, ופצא כל הנשים, ודו"ו... אבל אלה**
לצלצל הם מדו"ן זה: **מפיק, מפיק, מפסיק, דחיק**
אתי מרחוק: **מפיק, מפיק, מפסיק, מפסיק** מוצי"ן
 אות ה"ו, ונרש"ת **במבטא** אזי אות **בגדכ"פ"ת** מתיבה שאחריה
 כ"א דגושה; כמו **בצדה, מפיק היא, תשים, ידיו מפיק ואלו תבאנה לפני**
מפיק, ודוקהם... **מפסיק, מפסיק** פירוש כאשר המלה שסופה
אה"ו היא ביהו קהטעקים המפסיקים אזי אות **בגדכ"פ"ת**
 מתיבה שאחריה היא דגושה כמו **זמר ונקבה בלא אותם, ודו"ו**
 והטעמים המפסיקים בין **א"ה"ו"י** **בגדכ"פ"ת** הם אלו טעמים
 מפסיקים: סוף-סוף, אתנחתא, סגול, וקף-קטן, וקף-גדול, רביעי, טפח
 זקף, פטטה, יתיב, אולא-גריש, גרשיש, ואולא תבר, סזר, תלישא-טולא
 פסיק, קרני פלה, שלילת.

סעמים סערותים.

דמא דהא. כל יונה. כל יא. קטנה. מהפך. ירח - בין - יקר.
טורכא. סיקן. להשבע סערותים. קדש תקיח. אונו נהג רק בה. לא באותיות. והוא על

שלישה מינים: הקין האחד, כל תיבה שסופה הא נחה, ולפניה פתח
אי סגול. או קקן קטף, ולסקכה במקף למלה של אחריה אזי אות **בגד**
כפת כתיבה שאחריה דבושה ולכו קדהבצו. קה - פרעת וקטנה -
ספך דגור ודי. והסעם כי שני שתי תיבות הנסמכים במקף כאלו כתיבה אחת

הם, ואם כן ה**היא** הנחה הוא במקצע התיבה לעולם. לכה נדחה **היא**
מקדומה, וכמאן דלויכא דמיה. לפיכך **בגד כפת** שאחריה דבושה
הקין השני. כל תיבה שסופה נחה **היא** ולפניה סגול וטעם הכולה **היה**
נסוג אחור מסני קרוב הטעמים אזי אות **בגד כפת** מתייבד
שאחריה דבושה. כמון: אקרה לה. עשה לה ידו. והטעם כי א

שתנוה אחלי תנועה קטנה שאין בה ננוטה טעם לכך נדחה גם כן **היא** מן מקדמה
כאלו אינוה לכך **בגד כפת** שאחריה דבושה כמשפט או דריתנועה
קטנה.

הקין השלישי. כל תיבה שסופה אית קמוצה, וזו נמטך אחריה **היא** בין
שהיא כתיבה ובין שאינה כתובה אחריה, והננוטה באות שלפני הקין ובמלה
שאחריה תורה הננוטה באות הראשונה אזי **בגד כפת** כמורה עליו
בנו והעידה פם, ועשיית **פסח** ידו. והטעם לפי שהקין נדחק בין
שתי העניות, ונורע התנועה גדולה מערכו ומקדמותו על שירד למדרגת
תנועה קטנה לכך **בגד כפת** שאחריה דבושה כמשפט אדרוי
תנועה קטנה.

אתי מהחוק

פירוש כל תיבה שסופה אחת קאות וזו **אהוי**
הנחות ומלה שאחריה ראשיתה בליט בשווא, ואחריה אחת קאותיות
ב"פ אזי הליט דבושה כמון: זכאן **בביתך**, ואל **בפרעה** לא
ידענו **בפך** ודו. ונקרא דין זה **אלה** לפי שעיקר המכטל

השתנות הנקודות

באתנחתא וסוף פסוק נהפך הפתח לקסן: כמו מן שמנים שמנים קן פית
פית, ודו. והסגול נשתנה גם כן לקקן, כמו מן יאם יאם, אמון

ההוא *

אמן. ארץ. ארץ. עבר. יבד. הויז. קלות. לנבן. לא ישתנו. והשוא נשתנה
לפניו כמו מן יבדך. נבדך. עמך. נבדך. עמך. ודו. בסמיכות ענין
נשתנה התנועה לשוא כמו מן יבן. יבן. ביתו. חכם. אלם. לב. דבר. דבור.
והקמץ נשתנה לפתח תולדתו כמו מן מאכל. מאכל. פדעה. מענה. מעלת.
המכפלה. שמלה. שמלת שביה. ודו.

כללי הנגינה

קליל. וקלרע. פרוש. כאשר תהיה הנגינה בתנועה אחרונה מהקלה נקרא
קלרע. וכאשר תהיה הנגינה בתנועה שלפני האחרונה נקרא קליל.
עיקור גדול לכל קורא לקרא הנגינות במקום הנחת הטעם דהיינו לנגן על
אותיות שנקוד עליהן הטעם. והנגינות נקראות במקום שלאוי להאריך בנגינתן
התיבה א"ע פ של פעמים אינן נקרות באותיות כגון פשכא. זרקא. פגול.
תלשא-קטנה שהם לעולם בסוף התיבה. אעפ"כ נקראות בלתי שדין הנגינה
ראוי להיות אלו היתה נעצה אחרת וכן תלשא-גדולה לעולם בראש התיבה
אעפ"כ נקראות בלתי שדין הנגינה ראוי להיות אלו היתה נגינה אחרת.
כל תיבה שסופה תנועה גדולה גם נח נראה אחריה תמיד הנגינה קלרע

כמו פרוך המושל בכל. והמיד במעשיו ודו.
כל שם ממשקל פעל (פי שני סגולין) האלפעס מעיל כמו ארץ. דרך. אבן. ופן
חסד. מלך. ודו.

למשקל פעל פרוש צירי וסגול הנגינה קלעיל כמו פיר. שבס. עבה. דו
כל משקל פעל פרוש חולם וסגול הנגינה קלעיל כמו חודש. קודש. עושר. חודש.
ודו. כל ני. נו. נה. תי. פי. הו. ה. המשמשות בסוף התיבה תמיד הנגינה
קלעיל כמו: שלחני, אכלנו, תאמדינה, אמרתי שמרת

כל לשון עבר שהנגינה קלעיל הנה כאשר תכנס ליהו **ואו ההיפוך** המהפך
עבר לעתיד תהיה הנגינה קלרע כמו: ושכחתי, ושמעת כי חנני, ואמרת הו...
חוז בגורת נחיי למד אלה ונחיי למד הא קבנין הקל, התקיים הנגינה קלעיל בקעם

ואו ההיפוך בין זולתה כמו: וקראתי, וקראתי, ועשית, ובנית שם מנבח
מה שאין כן מלות. ועפית אתו הו. טהור. שהוא מלרע אלפ
שהוא גם כן מוגרת נחיי למד הא אבל אינו קבנין הקל אלא קבנין פקד חדושו.
וקה שאין כן מלות. והבאתי, והבאתי. שהן קלרע אלפ שהן גם כן מוגרת נחיי
למד אלה, אבל אינן קבנין הקל אלא קבנין הסעיל (כפנים בתורה זעאין מזה הכלל

על פי המסורה והלכות בעור פ בשלח, ואמית אותה פ אמור. ראשון קלעל
 וערך להיות קלרע, כיהא מבנין הפעיל. והשני מלרע וערך להיות קלעל כיהא
 מבנין הקל (זכור ללא זה הפוך בה והפוך בה)

כל לשון עתיד שהננינה מלרע הנה כאשר תכנס עליה ואז ההיסוף המהפך
 עתיד לעבר תהיה הננינה מלעיל כמו יאמר. יקום. ילך. תשב ודו
 הם מלרע ויאמר יקום וילך. ותשב קלעל ודוקא אם בסופם נה נראה אבל
 אם בסופם נה נסתר תתקיים הננינה כמו ויבא. ויבא. ויעא. ויעא ודו
 כל אם, הן, כם, כן, קם. שיקוש בכוף תיבה תמיד תהיה בהם הננינה,
 והטעם כיון שה' **מ"ס נ"ו** בסוף תיבה הוא החילוף בין זכרים לנקבות. לכן
 תהיה בהם הננינה כדי להרעיש ההבדל שיאמרלו בקבטא.

כל ת"ק שישתנה ב' באתנהתא וסוף ספוק. וכן **ש"א** שישתנה
 לתנועה תמיד הננינה אע"ב תנועה הדיא. כדי להרעיש השניו כלו כן וכן
 נסין. מן ישמרו ושמרי. מן עבדך עבדך. מן ויאמר ויאמר מן וילך וילך ודו:

דיני נסוג אחר

מיטפט לשון הקודש הוא כל מלה שהיא בטעם קרע והכלה שאינה
 תהיה בה הננינה באות הראשונה או טעם המלה הראשונה
נסוג אחר באופן שתשיב בה הננינה קלעל. מפני קרובה טעמים
 אשר יבדל על הקבטא כי קשה על המלה להאריך הננינה בתנועה האחרונה
 מהמלה, וגם בתנועה הראשונה מהמלה שאחריה: כמו קבא, לילה, אהורי
 אא ויהי חושך היה אור ודו

ושמונה מבטלים דיני נסוג אחר.

המבטל הראשון כאשר תהיה המלה הראשונה בטעם פספסין
 אזי אין טעמה **נסוג אחר** כמו: כאשר

שקע, עבד, אברהם ודו
המבטל השני כאשר תהיה המלה שלטני המלה הראשונה
 מקוצרה אליה במקף, אזי אין ניהו שם דין **נסוג**

אחר כמו בלוי - אהי אהי לי - שגגת הוא : כל מה עושה בו כיה אכל
 קודש ודו (ומקצת קצתם יוצאים קבטל זה)

המבטל השלישי כל מלה שהיא בטעם קרנא והמלה שאחריה
 היא בטעם פשיטא, אזי אין ניהו דין **נסוג**

אחר כמו הרהר תורה, וקראת בו ודו

המבטל הרביעי, כאשר יהיה דגש באות שיש בה הננייה איבטל דין למטה דן ודו... והטעם... **נסוג אהור**, כמו ידבר איש וכפר לדם קתו לפני ה' ודדגושה.

המבטל החמישי, כאשר יהיה שלא נד באות שלפניה הננייה... **נסוג אהור**, כמו ידבר איש... ונסלח לו, לאשפת בק... והטעם... נסוג אהור דינו כקתו; ולא יתכן לבוא קתו לפני אהי בשוא נד.

המבטל השישי, כל עס שסיפה תנועה גדולה עם נד נראה אחריה אז בטל דין... **נסוג אהור**, כמו ידבר...

המבטל השביעי, כל המ, הן, לט, כן, עס, תן, שיכוש בכופתנה... **נסוג אהור**, נהוג בה... והבאתם שמה ודו... והטעם שראוי להתקיים בהם הננייה כו... להנייש ההבדל בין זכרים לנקבות; ונ במורה יוצאים קהכלל זה על פי הקיסורה והייתם לי סגולה פ' יתרו, ועשיתם ססל פ' אהתחן, ועשיתם לי כאשר זקם לעשות פ' שופטים.

המבטל השמיני, כאשר תהיה הקלה הראשונה בג שתי תמועות ולפניה קלה בטעם קשדת ומלרע אזי בסלדון... **נסוג אהור**, כמו כי לא שונא הוא ודו... והטעם פשוט שאפילו אם תנונה הוא נסוג אהור עדין לא נכר טנו קרדי... יטעמיקי.

דיני מתג

מתג הוא דין פשוט תחת האות בלתי נוטה ימין או שמאל ומקומו האסכר הוא בתנועה... **מתגים** קאוד קאוד לקרות **מתגים** כהל סתם... **מתג** שיהיה למעמם משמעות הענין. כמו ראה שיהיה **מתג** הוא לשון קורא, ופא שיהיה בלי קצת ראי הוא וכן לכה ירושלים שיהיה **מתג** הוא לשון עש למקבה נפרת אבל לכה לי אלקי לטובה שאין הדין **מתג** הוא לשון זיוי ובקשה ודו רבים. לכן נרדף הקורא לזוהר קאוד לקרות **מתגים** כהלכתם.

הבדל בין מתג לננינת טעם

הבדל גדול יש בין **מתג** ל**ננינת טעם** ושני הפנים הם הבדל
 ה' במקום הנחתן. כי הננינה לא יבוא כי אם באחד משני מקומות
 או בתנועה האחדונה קהמלה ונקרא קלרע, או בתנועה שלפני האחרונה ונקראת קלע
 אבל **המתג** לא יבוא כי אם באחד משני מקומות אלו, אלא בתנועה השלישית
 שלפני מקום הנחת הטעם כמו אנכי האדם מושגי בעודם ודו יחדן מקומות אשר לא
 יבוא בהן ננינת טעם עולם.

הבדל השני בקריאת קקום הנחתן ה**מתג** יש לו קריאה במקום
 הנחתן על **נגט** ה' שלפניו לא יבוא **קתג** בתיכר
 אחר ננינת הטעם, כי אם לפני ננינת טעם.

הבדל השלישי בשיעור קשיכת קריאתן, כי התנועה ישיש בה הננינה
 נקטך יותר בקריאה ככל תנועות הקלה, והתנועה ישיש בה
 הקלג נקטך גם כן בקריאה, אך לא כל כך כשיעור הקשלת הננינה כי
 אם כשיעור הצי הקשכת הננינה.

הבדל הרביעי ש**שוא** אחר **המתג** היא שוא נע בכין, אקור
 שנקרה, זקרה, ודו, ושוא אחר הננינה היא שוא נדה, כמנ
 קטנית, אקרה, שמרתי, ודו.

הבדל החמישי אחר **המתג** לא יבוא **קט** לעולם ואחר הננינה
 יבוא **קט** כמו תחנה, סופו ודו, אמנם טעם **קט** אלו ינו
 שלפניו כל הלכותיו.

תיבה בע הקט תנועות שהיא בטעם קלרע, יהיו שני **מתגים**
 בתיבה היא, דהיינו התנועה השלישית מקקום הנחת הטעם
 ובתנועה השלישית מקקום הנחת ה**מתג** יהיה בתנועה ראשונה

כמו קריאתי, וכן אם אחר התנועה הראשונה שואנע או אדר
 התנועה השלישית שוא נע יבוא שני **מתגים** כמו קושש, ופיקם
 לישועתך ודו, קודם שג נה, או דגש נשקט ה**מתג** לגמר
 אטילו היא תיבה גדולה בריבוי התנועות כמו הפחחונים אב
 ה**מתג** לפני שוא נע אינו בטל לעולם.

ארבעה טעמים הבאים שלא במקום

זרקה, סגול, פשטה, תלישא-קטנה באים מקד
 בסוף התיבה, ונלכך נקראים באות שדין הננינה ראוי להיות, אלו היתה
 ננינה אחרת ותל^ששא-גדולה קנקד תמיד בראש התיבה

וְיָצַטְט, נְקֻדָּאוֹת בְּאֵת שֶׁרָדן רְאוּיָה לְהוֹדִי: וְסִמְקֵן טַל תַּל־יִשְׁנֶה
נְדוּלָה תַּל־יִשָּׁא-קִטְנָה: בְּגוּלָה הֶהֱדָה
וּבְקִטְטוֹן כִּלְהָה.

יְיִ אִישָׁה; אִישָׁה. יְיִ

אִם אַחֲרָיו אוֹתִיּוֹת הֶעֱלָ נְקוּד אִישָׁה וְהִשְׁאֵר אִישָׁה

יְיִ לְמָה מְלַעִיל; לְמָה מְלַרַע יְיִ

אִם אַחֲרָיו אוֹתִיּוֹת אִהֶ"ע מְלַרַע וְהִשְׁאֵר מְלַעִיל

יְיִ מָה; מָה; מָה. יְיִ

אִם סִמְקֵן בְּמִקְרָא נְקוּד מָה, כִּמְנוּ: מָה - טוֹבֵג. מָה - אֲדוּלָה

וְלִפְנֵי מְלַרַע הִיא עַל הַרְבֵּב פְּתוּחָה, וְאִם אַחֲרָיו אוֹתִיּוֹת אִהֶ"ר נְקוּד

מָה, כִּמְנוּ: מָה אֶעֱשֶׂה, מָה הִדְבַר הַזֶּה, מָה יֵאָדָה, וְדוּ

וְאִם אַחֲרָיו אוֹתִיּוֹת הֶעֱלָ נְקוּד מָה, כִּמְנוּ: מָה חֶסֶד! מָה עֲשִׂיתִי!
זוֹלָת מָה לְמִדָּה. מָה חֲסָאֵת לְפִינֵי אֲשֶׁר לְפָנָי

יְיִ אִהֶ"ר מְלַרַע עַל הַקְּסוּרָה. כִּל לְשׁוֹן אִהֶ"ר בְּקוּדֵשׁ
יְיִ חוּל מִשָּׁה מְסִק: וְכִלְהָה

ת.ם.

